

Anora

Direcció i guió: Sean Baker **País:** EUA **Durada:** 139 min **Any:** 2024 **Gènere:** Comèdia dramàtica **Interpretació:** Mikey Madison, Mark Eydelshteyn, Yuriy Borisov, Karren Karagulian... **Música:** Matthew Hearon-Smith **Fotografia:** Drew Daniels **Distribuïdora:** Universal Pictures **Estrena a Espanya:** 31/10/2024

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

L'Anora, una jove prostituta de Brooklyn, té l'oportunitat de viure una història a l'estil Ventafocs quan coneix i impulsivament es casa amb el fill d'un oligarca rus. Quan la notícia arriba a Rússia, el seu conte de fades es veu amenaçat, ja que els pares surten cap a Nova York per intentar aconseguir l'anul·lació del matrimoni. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Sean Baker espedaça el mite de 'Pretty Woman'

Palma d'Or a Canes, aquesta pel·lícula indispensable i fascinant del director de Tangerine, The Florida Project i Red Rocket tracta d'una noia que es dedica al lap dance i que es converteix en l'objecte de desig del fill d'un oligarca rus.

Hi ha pel·lícules que saben agafar-te a contrapeu. Pel·lícules que van mostrant les cartes sense pressa, però sense pausa, i que, en el moment més inesperat, es treuen aquest as de la màniga que assegura un triomf incontestable. **Anora**, el nou film de Sean Baker –l'autor de fites de l'indie recent com *Tangerine* o *Red Rocket*–, pertany a aquest llinatge d'obres que, sense perdre l'honestedat en cap moment, apunten en una direcció per després, com si fossin un bumerang, girar en l'aire i donar-te una estocada inoblidable. Això és el que passa amb aquesta falla tragicòmica en què una noia que es dedica al *lap dance* –Anora, encara que en realitat prefereix que l'anomenin Ani– es converteix en l'objecte de desig del fill d'un oligarca rus, l'Ivan, que està disposat a invertir quantitats ingents de diners –xavalla per a ell, una fortuna per a ella– en garantir-se els serveis de l'escort en exclusiva.

Des dels primers compassos de la pel·lícula, Baker fa gala de la seva capacitat per abordar entorns i situacions espinoses, abonades a una certa amoralitat, sense jutjar en cap moment els seus personatges. Aquest talent inusual permet al director de Nova Jersey acostar-se a mons situats als marges socials –tant en la pobresa com en el privilegi més obscè– sense caure en cap mena de sordidesa o moralisme. És des d'aquesta perspectiva que el primer terç d'**Anora** es converteix en una excitant relectura de la història de *La Ventafocs*, que a la dècada de 1980 ja va traslladar a l'àmbit del comerç sexual la icònica *Pretty Woman*. En aquest sentit, resulta fascinant la manera com Baker convida l'espectador a participar de l'encantament que provoca en l'Ani la possibilitat de gaudir dels luxes que li ofereix l'Ivan a canvi d'unes quantes rebolcades diàries. Tot i que també és cert que hi haurà espectadors que –com li va passar a aquest crític– no aconseguiran gaudir del tot amb l'espectacle de frivolitat, dispendi i indolència que munta el nen mimat rus i els seus sequaços.

Després, com passava a *Tangerine* –amb què **Anora** mereix compartir el qualificatiu de millor pel·lícula del seu autor fins ara–, Baker condueix el seu nou film a un terreny híbrid entre el *thriller* criminal i la comèdia històrica. L'autor de *The Florida Project* és un sagaç observador de les peculiars subcultures que habiten els seus personatges, i en aquest cas sap treure punta tant de l'univers del *lap dance* –amb les enveges que genera entre les companyes de l'Ani el seu salt a la riquesa– com de l'ecosistema que envolta el fill de l'oligarca, format per pseudogàngsters incapaços de mantenir sota control el cagat insolent. Baker maneja el ritme de l'acció amb soltesa i mai permet que la temperatura còmica decaigui. Tot i que, en el fons del relat, cada cop es va fent més evident que el somni de l'Ani pot esdevenir un malson.

La memorable recta final de la pel·lícula, que val la pena no fer-ne espòiler, porta l'acció al territori de la lluita de classes, un cru enfrontament entre l'arrogància capitalista i la dignitat dels desheretats que no sol florir en el cinema nord-americà contemporani. En aquest sentit, Baker és una *rara avis* capaç d'estimar els seus personatges amb el cor de Chaplin, la irreverència de John Landis –mai no és mal moment per reivindicar *Entre pillos anda el juego*, la millor comèdia sobre la indecència del capitalisme– i la compassió de Robert Bresson. I és que, a la recta final d'**Anora**, aquest crític no va poder evitar repensar el conjunt de la pel·lícula, amb la seva aguda dissecció del culte a la riquesa, com una revisió d'*El dinero* de Bresson, però amb una heroïna tràgica a l'alçada de la maltractada protagonista de *Mouchette*.

Manu Yáñez - fotografias.es